

алістичних перетворень" в Україні в 1917–1920 рр. було не волевиявлення українського народу в будь-якій формі, а резолюції, підготовлені В. Леніним та ЦК РКП(б) – зокрема, "Про радянську владу на Україні".

Для опанування Україною більшовицький центр створював маріонеткові уряди, під прикриттям яких на українську територію вводилися червоноармійські загони з Радянської Росії. Протягом 1918–1920 рр. в Україні один за одним змінилися три радянських уряди. Кожен український радянський уряд створювався слідом за вторгненням у країну російських військ у вигляді Червоної армії, яка збройним чином знищила українську державність.

Скориставшись фактичною відсутністю боєздатних збройних формувань українських національних урядів, російські радянські війська насильно насаджували більшовицьку диктатуру. Експортована Москвою, рівно ж як і сформована нею, місцева керівна партійно-радянська верхівка однозначно виконувала в Україні функції окупаційної, колоніальної адміністрації.

Дворницька А.Г.
НТУ«ХП»

«УКРАЇНСЬКЕ ПИТАННЯ» В ЄВРОПЕЙСЬКІЙ ПОЛІТИЦІ МІЖВОЄННОГО ПЕРІОДУ

Поразка УНР, ЗУНР і Гетьманату під час Громадянської війни 1918-1921рр. зумовила перетворення «українського питання» на предмет жвавого обговорення у середовищі західноєвропейського політикуму. Намагаючись використати українську політичну еміграцію у протистоянні з СРСР, уряди й посли провідних європейських держав виявляли своє ставлення до представників УНР як до діючих урядів. Відомо, що військове керівництво Великобританії розглядало можливість створення осередку антирадянської партизанської боротьби в Україні. Уряд Франції деякий час вважав перспективним план створення «Чорноморської Антанти», до якої мали увійти як самостійні держави Україна, Кубань,

Грузія, Азербайджан. Німеччина, переслідуючи власні геополітичні плани намагалася використати емігрантське оточення колишнього гетьмана Української Держави П.П. Скоропадського. Створене у 1918 р. «Німецько-українське товариство» активізувало свою діяльність, доводячи необхідність відторгнення України від СРСР і приєднання її до Німеччини. Окремі німецькі політики у 1926 р. висунули плани утворення блоку держав, який охоплював би Великобританію, Німеччину, Італію та майбутню Україну. Було проведено кілька міжнародних конференцій, на яких пропагувалася ідея створення англо-німецького військово-економічного союзу. Важливою передумовою його формування мало бути відторгнення від СРСР України та Кавказу і перетворення їх на державно-політичні утворення під егідою Німеччини та Великобританії.

В основі зовнішньої політики Польщі була так звана доктрина федералізму. Її зміст полягав у тому, щоб через втілення ідеї відродження «великої Польщі періоду Ягеллонів», було утворено в межах Польщі польсько-українсько-литовську державу з польською гегемонією та управлінням. Тим часом, геополітична ситуація у Західній Європі поступово змінювалася. Восени 1928 р. розпочалися переговори про спільний антирадянський виступ Польщі та Румунії. Румунія зажадала в разі загарбання України віддати під її протекторат на 25 років Одещину й Херсонщину. Справжнім ударом для українських національних організацій в еміграції стало укладення пактів про ненапад між СРСР та Польщею і Францією. Таким чином, незважаючи на спроби еміграції, плани відродження української держави не були реалізовані, оскільки «українське питання» залишалося розмінною монетою в політиці великих європейських держав.

Детинич К. Г.
НТУ «ХП»

ІСТОРІЯ ХОЛОДНОЯРСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ (1919-1922)

Новому часу потрібні нові герої, які здатні надихати молодь прикладом свого життя, своїми думками, своїми подвигами. Якщо наша історія знає приклади справжніх Людей (так, саме з великої літери), то чому б